ORDINO NAUJIENOS IŠ LIETUVOS IR PASAULIO

Registracija į Nacionalinį kongresą vyksta per OFS ir Jaupra brolijas nuo kovo 1 d. iki birželio 15 d. Užpildytą brolijos registracijos anketą prašome atsiųsti el. paštu *jaupra@gmail.com* arba adresu: *Lietuvos pranciškoniškojo jaunimo brolija, Vilniaus g. 3, LT-97129 Kretinga*. Registracija bus patvirtinta, kai į Lietuvos pasauliečių pranciškonų ordino sąskaitą *Nr. LT28 7044 0600 0360 4017* pervesite auką už visą grupę (dalyvio auka vienam asmeniui - 50 Lt). Nespėjusiems užsiregistruoti iki birželio 15 d. kongresas kainuos pilną kainą - 120 Lt asmeniui.

Primename brolijoms, kad galite įsigyti Kretingos pranciškoniškojo jaunimo miuziklo „Klara - šviesa, apšvietusi pasaulį“ DVD plokštelę. Ji ne tik padės asmeniškai arba brolijose pažinti šv. Klarą, bet ir bus puiki dovana, kurią įsigydami paremsite pranciškoniškąjį jaunimą ir jo būsimas misijas. Vnt. kaina - 25 Lt. DVD plokštelę galite įsigyti Kretingos Pranciškoniškojo jaunimo tarnyboje (Vilniaus g. 3, Kretinga) arba užsisakyti el.paštu: *druskine@yahoo.com* ar telefonu: *8 674 50539*.

Šeštadieniais asmeniškai arba brolijose meldžiamės Švč. Mergelės Marijos septynių džiaugsmų rožinį už visą Pranciškoniškąją šeimą.

MALDOS INTENCIJOS

Šventojo Tėvo Pranciškaus:

Kad visose kultūrose būtų gerbiamos moterų teisės ir orumas. Kad daug jaunų žmonių priimtų Viešpaties kvietimą paskirti gyvenimą Evangelijos skelbimui.

Pasauliečių pranciškonų ordino:

Už OFS ir Pranciškoniškąjį jaunimą Azijoje - kad jie būtų susitaikinimo pasiuntiniai tarp skirtingų Azijos kultūrų, siektų dialogo su kitomis religijomis, išpažindami Kristų kaip Kelią, Tiesą ir Gyvenimą. „Tėve mūsų..“

KONTAKTAI
Svetainė internete – **www.ofs.lt**
Lietuvos pasauliečių pranciškonų ordino Nacionalinė taryba:
Nacionalinis ministras Nerijus Čapas OFS, tel. 8 650 26814
Nacionalinė ugdymo magistrė Emilija Radušienė OFS, tel. 8 610 65035
Nacionalinis dvasinis asistentas br. Paulius Saulius Bytautas OFM, tel. 8 682 60227
Regionų ministrai:
Telšių regiono – Jonas Drungilas OFS, tel. 8 655 12556
Panevėžio regiono – Eglė Jažauskienė OFS, tel. 8 647 09083
Vilniaus regiono – Algimantas Andziulis OFS, tel. 8 614 50935
Kauno regiono – Zita Murauskienė OFS, tel. 8 680 85454
Vilkaviškio regiono – Irena Ovsiukienė OFS, tel. 8 600 69324
Šiaulių regiono – Genovaitė Marcinkutė OFS, tel. 8 653 56249

Pradėkime iš naujo, broliai!

Lietuvos pasauliečių pranciškonų ordino
UGDYMO MĖNRAŠTIS Nr. 4 (2014 m. kovas)

Logotipo autorė – Rasa Lazdauskaitė iš Kretingos Jaupra brolijos.

I OFS IR JAUPRA NACIONALINIO KONGRESO „DIEVAS DAVĖ MAN BROLIUS“ LOGOTIPAS

Kryžius TAU *– simbolis, reikšmingas visai Pranciškoniškajai šeimai. Dievo neturtėliui Pranciškui savo gyvenimu pavyko atskleisti hebrajų TAU raidės prasmę – tapti paskutiniu, o tai reiškia panašiu į Kristų. Lygindamas vienuolišką abitą ir TAU formos kryžių Pranciškus primindavo broliams, kad jie yra pašaukti liudyti Dievo gailestingumą ir ištikimai iki mirties sekti prisikėlusį Nukryžiuotąjį.*

Balandis ir ugnis *– Šventosios Dvasios simboliai. Šventoji Dvasia Bažnyčioje pažadino Pranciškoniškąją šeimą ir pašaukė mus gyventi krikščionišką gyvenimą brolijoje.*

Pranciškoniška virvė su trim mazgais *– tai evangelinio gyvenimo pamatas, ant kurio statoma visa pranciškoniška charizma. Virvė tampa pranciškoniško gyvenimo ir pašaukimo simboliu, o ant jos surišti trys mazgai primena broliams jų įžadus: paklusnumą, neturtą ir skaistumą.*

Trys žmonės *yra šeimos, bendruomenės, brolijos simbolis. Mes, pranciškonai, savo pašaukimo išpildyti negalime pavieniui, Regulą įvykdyti galime tik brolijoje. Pranciškoniška charizma šiandieniniam pasauliui liudija, kad bendruomenės ieškojimas ir broliškas gyvenimas yra susiskaldymo, individualizmo, vienišumo problemų sprendimas. Aukštyn iškeltos rankos primena, kad atsiskyrę nuo Kristaus negalime nieko nuveikti; tai yra šlovinimo, maldos ir pasitikėjimo Dievu išraiška.*

Ruda spalva *simbolizuoja paprastumą ir nusižeminimą. Tai pranciškoniško abito spalva, primenanti ir mūsų pašaukimą būti „atgailos broliais ir seserimis“.*

UGDYMO MEDŽIAGA

Pranciškus eina per Umbrijos slėnį ir verkia: „Mano meilė yra nemylima! Mano meilė yra nemylima!“

Tema: Džiaugsmas pranciškonų brolijoje

Kurdamas savo ordiną, šv. Pranciškus įjungė džiaugsmą į vidinę jo sąrangą, pastatydamas jį šalia neturto ir nusižeminimo. Jo bendruomenė turėjo būti ne tik neturtingiausiųjų ir mažiausiųjų, bet sykiu ir linksmiausiųjų brolių vienuolynas. Jis pats juos vadino „Dievo pokštininkais, turinčiais išjudinti žmonių širdis ir teikti jiems švento džiaugsmo“. Tačiau norėdami džiuginti kitus, jie turį visų pirma patys būti džiaugsmo pilni. Evangelija yra linksmoji Naujiena. Ji teikia pasauliui ne liūdesio ir ne niūrumo, bet džiaugsmo. Jeigu tad pranciškonai yra pašaukti pilnutiniam Evangelijos vykdymui, tai jų pareiga yra kelti aikštėn ir šią džiugiąją Evangelijos pusę, ją vykdyti savo pačių būtyje ir ją skleisti žmonėse. Todėl džiaugsmas šv. Pranciškaus ordinui pasidarė ne atsitiktinis, ne psichologinis įrankis apaštalauti, bet gilus religinis principas plaukiąs iš paties šio ordino pašaukimo. Būti didžiojo Valdovo šaukliu reiškia skelbti pasauliui atpirkimą ne tik nuo pačios nuodėmės, bet ir nuo jos pasekų, tarp kurių liūdesys užima pačią svarbiausią vietą.

Štai kodėl šv. Pranciškus negalėdavo pakęsti, matydamas, kad kartais jo broliai vaikščiodavo paniurę ir nusiminę. Vienos Sekminių sueigos metu šventasis net į regulą įrašydino nuostatą: „Broliai turi žiūrėti, kad iš viršaus jie neatrodytų kaip veidmainiai rūsčiais ir perkreiptais veidais, bet kad būtų linksmi Viešpatyje, džiugūs, malonūs ir giedrūs“. O kai sykį kelionėje kartu su šventuoju einąs brolis vis buvo rūškano veido, šv. Pranciškus neiškentė ir tarė jam: „Kodėl tu rodai savo liūdesį? Jei įžeidei Dievą, tai graužimasis dėl to tepasilieka tarp tavęs ir Viešpaties. Prašyk Jį, kad Jis tau atleistų savo gailestingume. O tada vėl leisk savo širdžiai džiaugtis ana palaima, kurią nuodėmė tau buvo išplėšusi. Bet man ir kitiems rodykis visados linksmas, nes Dievo tarnui netinka būti liūdno ir rūškano veido“. Tai nebuvo patarimas užsidėti džiaugsmo kaukę, bet tučtuojau pašalinti liūdesio šaltinį - nuodėmę. Šv. Pranciškus buvo giliai įsitikinęs, kad vienintelis pagrindas žmogui liūdėti yra jo nuodėmingumas. Nuodėmingas žmogus yra iš esmės liūdnas. Jis yra nusigręžęs nuo Dievo ir atsigręžęs į nebūtį; jis eina žlugimo keliu; jis naikina pats save ir Viešpaties pasaulį; jis sėja neapykantą; todėl jis neturi

nieko, kuo galėtų tikrai džiaugtis. Jo būsena yra niūrumas ir liūdesys. Tačiau juk krikščioniui nedera pasilikti nuodėmėje. Jeigu jis paslydo, turi kuo greičiausiai keltis, eiti pas savo Tėvą ir Jam sakyti: „Tėve, aš nusidėjau dangui ir Tau“. Jis turi sunaikinti nuodėmę jos išpažinimu ir atgaila, paskui vėl džiaugtis, nes jokio kito pagrindo liūdėti jam nėra. Juk jeigu viskas yra Viešpaties rankoje, jeigu Jo Apvaizda yra mūsų egzistencijos principas, tai jokie gyvenimo smūgiai, jokie vargai ir kančia negali krikščioniui džiaugsmo atimti. Priešingai, visi jie ateina iš Viešpaties. Todėl kantrus ir nuolankus jų iškentimas, kaip minėta, yra paties didžiausio ir tobuliausio džiaugsmo šaltinis, kadangi šis iškentimas atveria žmogaus didybę jo laisvėje. Minėtu tad savo pamokymu liūdinčiam broliui šv. Pranciškus parodė, kad džiaugsmas ir krikščioniškoji egzistencija yra susiję savo esmėje. (...)

Todėl kai šv. Pranciškus reikalavo iš savo brolių nuolatinio džiaugsmo, jis anaiptol nenorėjo pakeisti jų įgimto temperamento ar padaryti, kad jie individualiai būtų nejautrūs juos ištinkantiems gyvenimo smūgiams. Jis tik norėjo, kad jo broliai būtų tikri krikščionys; kad visa savo būtimi jie jaustų, ką reiškia būti atpirktam, ir tuo pačiu asmeninius savo nepasisekimus ir net nuodėmes panertų į visuotinę Kristaus pergalę, todėl džiaugtųsi jos šviesa ir šioje šviesoje gyventų. Šv. Pranciškaus skelbiamas bei vykdomas džiaugsmas neturi nieko bendro su psichologine - įgimta ar įgyta nuotaika. Jis nėra akių užsidengimas nuo pasaulio kančios, nuo jo nelaimių ir vargų. Jis nėra epikūriškas nenoras žinoti, kas aplinkui dedasi. Ne, šv. Pranciškaus džiaugsmas iš esmės yra religinis; tai reiškia: jis kyla iš ankšto ryšio su Kristumi, todėl regi visa, ką Kristus pasaulyje regėjo, tačiau kaip tik ima pasaulio nuodėmes ant savęs ir jas sunaikina Atpirkėjo galia. Šv. Pranciškus visa matė ir dėl visko sielojosi. Jis kaip tik todėl ir atsiskyrėliu nevirto, kad norėjo pasilikti tarp žmonių, dalintis jų būtimi, kaip ja dalinosi ir Kristus. Tačiau Asyžiaus šventasis ėjo į žmones ne jų dalią apverkti, bet ją nušviesti. Jis ėjo kaip didžiojo Gelbėtojo šauklys, kaip Jo pergalės nešėjas ir vykdytojas. Todėl jis ėjo ne rūškanu veidu ir nusvirusia galva, bet spindėdamas ir šviesdamas. Jo pašaukimas buvo skleisti būties atnaujinimą ir šiuo atnaujinimu uždegti žmonių širdis. Todėl jis pats juo ir žėrėjo. Gyvenimas atpirkimu padarė, kad šv. Pranciškaus nuotaika visados buvo skaidri ir maloni. Ne psichologija kildino tad jo dvasios giedrą, bet teologija. Šv. Pranciškaus džiaugsmas buvo nuolatinis jo buvojimas įsikūnijusio ir mus atpirkusio Dievo artumoje.

Antanas Maceina „Saulės giesmė“, 373-374, 387-388 p.

Klausimai apmąstymui:

1. Kokią vietą džiaugsmas užima mano ir mano brolijos gyvenime?

Šventasis Raštas ir Pranciškoniški šaltiniai:

Neh 8, 10; Fil 4, 4; 2 Kor 13, 11; 1 Tes 5, 16-18;
OFS Regula, 19 sk.; Generalinės Konstitucijos, 26 st.